

FRAMTEATER

m/Elsa Lystad

DRØMMEN OM ELIN

KJÆRE PUBLIKUM!

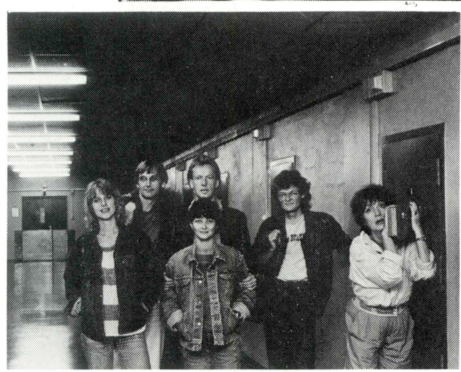
I det øyeblikk det aner oss at sommeren er på hell står de første revyannonsene i avisene. Først nølende og små, noe senere mer prangende og sofistikerte. Og når draget i lufta har gjort deg tilknappet og fåmælt og du har akseptert at sommeren er forbi, kan du bestille billetter til «HØSTREVVY». Vi snakker ikke om høsten før vi må i dette landet. Men sikkert som regnet står teatret klart i kulissene for å gi sommeren en håndsrekning, litt sol og mye varme om så bare for en stakket stund. Men drømmen om «Elin» varer, den er bare din og den kan du ta med deg.

Velkommen til ABC og Tramteatret, HØSTEN 1985.

Ter Kjeve

Det går rykter om at pasientene på lukket avdeling fordriver tiden med å spille teater om sitt eget liv.

Ryktene er imidlertid ikke bekreftet.

Kåre Willoch Norsk rikspolitiker, i skrivende stund statsminister. Kjennetegnes ved rund hodeform og elegant tale. Har utviklet det å være furten på en sober måte til en vitenskap.

Kronprinsesse Sonja Norsk dame av høyere rang. Velkledd og veldig naturlig og representativ. Absolutt uten boligproblemer. (Vi vil gjerne gjøre oppmerksom på at det ikke er noen grunn til å anta at galskap er utbredt i kongelige kretser og at hvis den stadige bruken av ordet «vi» om seg selv leder til schizofreni kommer det antakelig av mer dyptliggende årsaker).

Ronald Reagan tidligere amerikansk skuespiller, har spilt mot blant andre John Wayne. Senere guvernør i California og nå president i USA. Republikaner. Usårlig mot attentater og sykdommer på grunn av god støtte i Nancy. Lavmælt, bestemt og behagelig.

Overlege på Spitalet, Dr. Med. Werner Brusk, tror ikke at ryktene medfører riktighet.

I legestanden har det lenge vært hvisket om at Doktor Brusk har en avvikende seksuell atferd.

Jesus Kristus omstridt jødisk rabbi, født sannsynligvis 7 år før Kristi fødsel. Ble ansett som uroelement og henrettet på et trekors i Midt-Østen. Fikk et verdensomspennende rykte på grunn av Paulus og keiser Konstantin. Svært mye brukt som symbol. Flittig avbildet, spesielt under renesansen.

The Beatles engelsk popgruppe, opprinnelig fra Liverpool, industriby i England. Melodios rock med kjærlighet som teksttema. Tildelt den britiske imperieorden i 1965. Etter et mindre vellykket forsøk på å drive plateselskapet Apple sammen, oppløste de seg og gikk hver til sitt. Siden har de begått individuelle karrierer med vekslende hell.

Fra slottet blir det meldt at ryktet om at Kronprinsesse Sonja er blitt schizofren og sperret inne på sinnssykehuset ikke medfører riktighet.

Rapport fra Kardemomme by

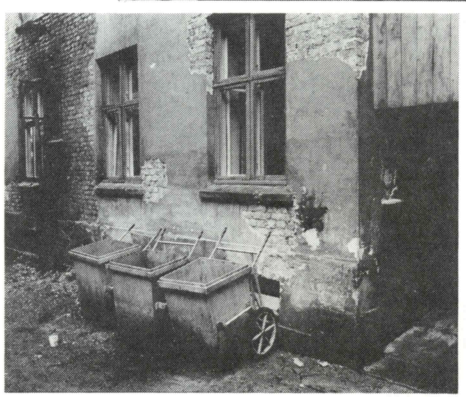
I gamle dager var arbeidere sosialister og borgere høyrefolk. Småfolk var kristelige, storborgere frimurere, lærere liberale og bønder trauste og nasjonale. Kunstnere var stort sett ubestemmelig radikale unntatt Hamsun. Dollaren sto i sju ti, pundet i tju og sex og kommunisme ble ikke særlig omtalt. I ønskekonserten gikk «Teddybjørnen» og Arbeiderpartiet styrte i Kardemomme by. Bortsett fra Ungarn i 56 og Cuba i 61 var Kardemomme By et trygt sted å bo. Krigen var slutt, vi hadde marshallhjelp, svenskekompleks, NATO og små ambisjoner. Og skulle vi nå på død og liv henvise til egne bragder hadde vi Kuppert og Egil Danielsen.

Så klatret Tommy opp i tårnet til Tobias og oppdaget noe helt sensasjonelt: Det fantes en verden utenfor Kardemomme By! Dette kunne Tommy gjøre blant annet fordi han hadde fått utdanning enda han kom fra små kår. Det var mange som Tommy, det var hundrevis, tusenvis, det var millioner som Tommy. Eller Rocky. Eller Rudi Dutschke. Eller the Beatles.

Verden ble kanskje oppdaget i 1965, for da kom Rolling Stones til Kardemomme by. Eller i 1971, for da fant Philips olje, eller året etter, for da stemte vi nei. Eller i 1985 for da vant vi Grand Prix.

Det er både fordeler og ulemper ved å oppdage verden. Det viste seg at det var mye krig ute i verden for eksempel. Det kunne vi ikke gjøre noe særlig med unntatt å starte fredsbevegelser. Så det gjorde vi. «Røvere for fred» er en populær organisasjon i Kardemomme, og de holder stadig fester med

Det siste bildet som ble tatt av Karl Egil «Rocky» Narum før han dro til Paris for så å forsvinne sporløst. Kan Rockys triste oppvekst i dårlige kår i storbyen ha vært årsaken til hans sinnsykdom?

sang og musikk på torget. Guttene fikk langt hår. Humoren forandret seg. Rolv Wesenlund parodierte biskoper. Liv Ullman ble verdensberømt. Arne Treholt ble spion. Vi byttet ut Sven Ingvars med Åge Alexandersen. Vi fikk et parti som gikk inn for væpna revolusjon og vi fikk masse cafeer som bør skrives med C. Plutselig hadde vi hundre milliarder i valutareserver og postmodernistiske strømninger i kunsten. Se og Hør og yap. England ble slått i fotball. Fremmedarbeiderne kom.

Et brokete bilde ble det etter at Tommy hadde oppdaget at det fantes andre.

Det vi tar opp i Drømmen om Elin er bare en bitteliten flik av dette bildet. Det er igrunnen bare Tommy. Eller Rocky. Eller...

Kort sagt: Idag har vi råd til å ha holdninger og meninger, uten at de behøver å være knyttet til et bestemt yrke. Dette er en fordel. Meninger kan brukes og skiftes. For femten år siden var det in å være radikal. Nå er det det definitivt ikke. Nå er det in å si: Jeg liker satire bare den er elegant. Eller: Hvorfor innrømmer vi ikke at vi ikke beundrer eneren? Eller: Nå har jeg lagt politikken bak meg. Endelig føler jeg meg fri!

Denne moten kommer til å vare sannsynligvis en tre-fire-fem år. Salige er de som følger moten, for de oppnår anerkjennelse, ihvertfall for en kortere tid.

Høyrebølge er på mote. Vi lever i en høyretid. Høyrebølgen har brakt oss nærradioer og et livligere forretningsliv. Høyrebølgen gjør oss åpnere, vi blir bedre istand til å elske oss selv. Den gir oss noe nytt. Vi slipper litt av den gamle grovbrødsamvittigheten.

Kort sagt: Vi blir sunnere og friskere mennesker nå. Mer naturlige. Vi i Kardemomme by er igrunnen iferd med å finne oss selv igjen. Bare på et annet nivå, på et høyere plan.

There must be some way out of here.

At sinnslidende tror de er Jesus er et velkjent fenomen, men at fire sinnslidende tror de er Beatles, virker meget søkt, sier anerkjent Psykiater.

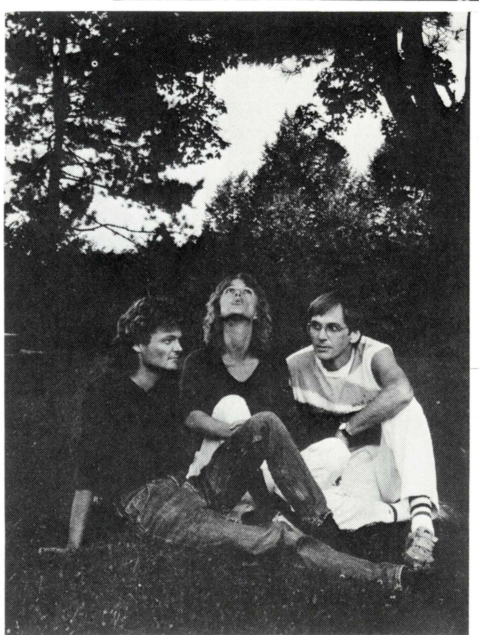
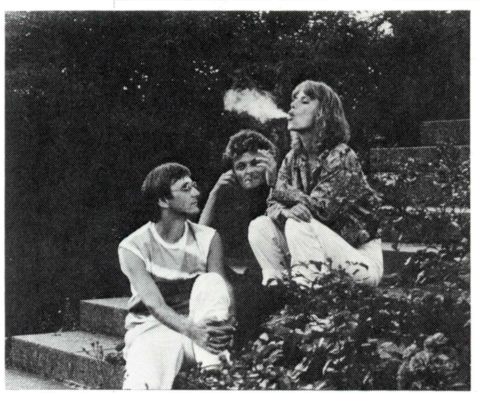
DE STØRSTE ROLLENE:

Helene Jensen	Elsa Lystad
Gloria Wing	Anne Nyutstumo
Helga Jensen	Marianne Krogness
Karl Egil «Rocky» Narum	Per Kjeve
Leif A. Scheie	John Nyutstumo
Bene Garf	Helge Winther-Larsen
Megler Amundsen	Magne Bruteig
Jesus	Helge Winther-Larsen
Willoch	Magne Bruteig
Reagan	John Nyutstumo
Kronprinsesse Sonja	Elsa, Anne, Marianne
Doktor Werner Brusk	Helge Winther-Larsen
Søster Palma	Anne Nyutstumo
Doktor Anne K. Brügger	Marianne Krogness
Doktor Relling	Elsa Lystad
The Beatles	Arne Garvang (gitar)
	Anders Rogg (piano)
	Billy Johansson (bass)
	Henning Westeng
	(trommer)

Dessuten medvirker

Magne Bruteig på fløyte,
John Nyutstumo på
saxofon,
Per Kjeve på althorn.

Det er en kjent sak at pasienten i juni 1966 kom i kontakt med ungdommer som forsøkte å overtale ham til å bli narkotikavrak.

DRØMMEN OM ELIN

Ideer og idéutvikling	TRAMTEATRET
Tekst	Terje Nordby
Musikk	Arne Garvang
Regi	Per Jansen/Frode Rasmussen
Konsulent scenografi	Truls Kwetzinsky
Koreografisk bistand	Yngve Horn
Kostymer	Ellen Waaler
Rekvisitter	Pål Rudi
Teknikk	Petter Steen
Administrasjon	Anita Aubert/Per Kjeve
Billettsalg	Mari Hjelmtveit
Regnskap	Erik Storaker
Kapellmester og vokalarr.	Arne Garvang
Instrumentarr.	Arne og bandet

En spesiell takk til ABC teateret og Einar Schanke

ELSA LYSTAD

om kjærlighet, ondskap og gærninger

INTERVJUET AV TERJE NORDBY/FOTO MAGNE BRUTEIG.

– Jeg kom rett fra Det Norske Teatret vet du. Der gikk det stort sett i å røre i gryter og gå noen skritt til høyre. En kveld så Harald Heide- Steen jr. og Rolv Wesenlund meg som Minda i «Trosten» og tenkte vel at hun der har vel kanskje også et komisk talent.

Det var i 1965 dette. Nå tyve år senere virker det nesten som en absurd komedie at Elsa Lystad måtte «oppdages». Idag er «Lysthuset» et begrep i Norsk revyhistorie. Wesenlund, Heide-Steen, Harald Tusberg, Svein Byhring, Elsa og de andre gjorde noe så alvorlig som å rokke ved selve fundamentet for norsk humor. Før 1965 lo vi liksom bare av «Den Forsvunne Pøsemaker» og vaskekoner som snakket stygt. Med «Lysthuset» kom det groteske, det vanvittige, det improviserte inn i norsk humor. «Supperådet» gikk inn i norsk språk.

– Hvordan fikk dere til alt dette?

– Jeg tror at en av fordelene var at vi ikke var kjent. Vi hadde ikke noen forventninger knyttet til oss. Det var mulig å eksperimentere. Og det gjorde vi Gudbedre. Plutselig var jeg med på å lage teater! Det var helt nytt. Det ble arbeidet hele natta og tilslutt visste vi ikke hvem som hadde skrevet den og den teksten, vi forandret og improviserte. Og det pussige er at det kunne være det nummeret vi var mest usikre på og nesten hadde forkastet som ble braknummeret. Det var jo nytt for oss også dette her. Men det er jo ofte sånn i revy at skuespillerne begynner å tvile på teksten mens det egentlig er helt andre ting det skorter på. For eksempel regi. På et institusjonsteater....

Elsa Lystad kom til Tramteatret en vårdag i 1984, en halvtime før avtalt. Med overdådig innlevelse og mildt ondskapsfullt blikk innledet hun møtet med å fortelle om de to damene som plutselig dukket opp i hennes mors begravelse og begynte å synge – uoppfordret og veldig høyt. Noen har evne til å fortelle historier, andre har det ikke. Elsa har det. På et senere tidspunkt innrømte hun at det kanskje var noe av det hun fortalte privat som kunne brukes som ideressurs. Vi satte båndopptakeren på bordet og resultatet ble – etter kraftig redigering og en smule omarbeidelse – figuren Helene Jensen. Nå har Elsa svært lite til felles med Helene Jensen. Men for sikkerhets skyld spør jeg hva Elsa mener er galt med norsk teater.

– Det er for mange kontordamer og for få gærninger.

– Kan jeg skrive det?

– Nei, for med «kontordamer» mener jeg ikke bare damer, jeg mener like mye menn. Finn på et mere nøytralt ord, «kontorfunksjonærer» kan du skrive. Visste du at Tarjei Vesaas – som alle trodde var så alvorlig – kom og så oss på lysthuset mange ganger!

– Dette med å bruke seg selv... i den fjernsynsgreia for noen år siden hvor du og Rolf Just Nilsen...

– Det het «Kafebordet» og vet du at det gjorde vi selv. Tekst, regi, alt

sammen. Vi bare var sånn som vi var. Jeg mener ikke private, vi lagde jo situasjonen, men vi var... vi snakket om programmet, om situasjonen, helt åpent. Det elsket jeg. At du under en prosess skal kunne tørre å si til medspillerne dine etter en forestilling: Har ikke du nå blitt litt vel spastisk i den rollen der. På et institusjonsteater...

– *Men jeg tenker på dette med å bruke seg selv. Når du forteller historier, og det gjør du jo ikke sjelden, gjør du det med kjærlighet, men også med en slags frydefull ondskap.*

– Ja. Men jeg var mye ondere før. Før jeg begynte å spille teater. Jeg får vel ondskaper ut der kanskje. Men altså: Hvis du ikke er virkelig glad i mennesker, så går det ikke. Dessuten må du le av deg selv. Men ondskaper ligger jo i omgivelsene også. Folk som har øye til deg. Dem prøver jeg å komme i forkjøpet. Joda, jeg var mye ondere før, tok for meg alt rundt meg og spiddet det. Jeg var kanskje morsommere også da.

– *Tilbake til «Lysthuset»: Hvordan var kritikken?*

– Nei, kritikerne var desorienterte. Det var for nytt for dem. Og det er jo ikke så rart. Jeg tror folk lo fordi de fikk et slags sjokk bortsett fra Arne Hestenes som var overbegeistret. Jeg spilte en dame fra begravellesbyrå som gikk i morobutikken og ble ekspedert av Rolv Wesenlund som tok opp en sånn morobæsj, og så sa han: – Har De sett en sånn før? og jeg svarte – ja. Hun syntes det overhode ikke var morsomt. Hammarlund syntes det var verdens morsomste replikk, men du vet kritikerne. Nå var det ikke bare bæsj, det var litt budskap også. Vi sa: «Negre danser jo bra og de kan jo ikke noe for at de ser så jævlige ut.» Jeg mener det er jo ikke lett å være kritiker heller.

– *Du er jo ikke bare revyskuespiller. Hva er ønskerollen din?*

– Den har jeg spilt. Martha i «Virginia Woolfe», med Stein Winge som instruktør i Bergen. Ja, jeg lengter etter vekselbruket. Ingenting er som å spille god dramatik med en god instruktør. Dramatik på liv og død, kjærlighetshatet.

– *Har du noen faste metoder for rollearbeidet?*

– Nei, jeg er ingen analytiker. Men jeg «tar» meg selv hvis jeg ikke kan stå for det jeg sier. Jeg er ikke «prøveflink», kommer ikke lett til det. Jeg lager problemer for meg selv – kommer alltid til et stadium da jeg er sikker på at det ikke går. «Men dette sier du jo hver gang» sier mannen min da. Og det er jo sant, men jeg tror at alle har en måte å gjøre det vanskelig for seg selv på. Min er infløkt. Men det er jo et privilegium også da.

– *Fra Lysthuset til Tramteatret?*

– Ja, det er en slags tråd der. Jeg har liksom kommet hjem igjen.

– *Du nevnte dette med kjærlighet til folk. Det gjelder vel også publikum?*

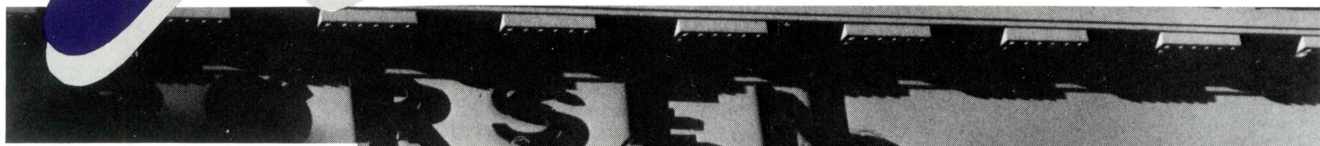
– Ja. Men vi må ikke være nesegruse overfor publikum heller. Og tro at hvis poenger ikke går inn så må de forandres med en gang. Det kan være regi, det kan være spill, det kan være mye, men publikum er også forskjellig. Du må jobbe. Jobbe videre hele tiden. Og snakke ut med hverandre i ensemblet uten å måtte gå omveier. Vet du at etterat jeg gjorde «strip tease star», om damen som gjør hjelpeløse forsøk på å være deilig, kom det menn bort til meg og sa at kona... jeg mener – du møter så mange slags folk. Det er så mye komisk i det virkelige liv. Det dreier seg om å finne det, vri på det og bruke det. Det skjer jo så mye rart!

Sier Elsa og ser på klokka. Og da hun er gått tenker jeg at jo, det er vel sant. Men det er på en måte noen det skjer mer med enn andre.

Spaserturen drev Rocky i retning Oslo Børs.

«— Det er ikke forbudt å komme med noen små informasjonstips – som du selvfølgelig har fått av meg – innimellom de kritiske kommentarene dine...»

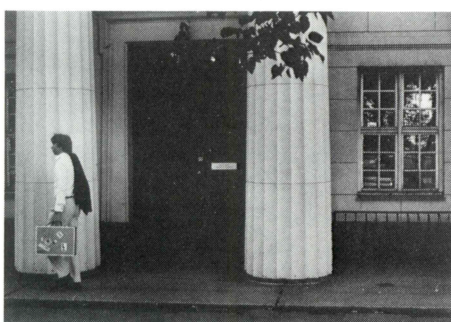
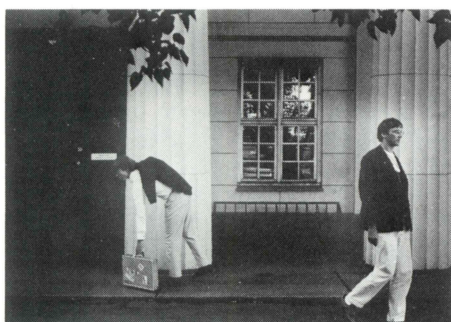
MUSIKKTEATER OG TEATERMUSIKK noen usammenhengende bemerkninger

Hvis man i kulturelle sammenhenger er usikker på hva man skal mene om Tramteatret, redder man seg tørrskodd ut av det ved å hevde at «styrken ligger i musikken». Ihvertfall har denne påstanden vært en gjenganger i pressekritikker, de ganger anmelderen ikke har goutert forestillingen som helhet.

Og i bunn og grunn er det jo et kompliment. «Musikkteater» har spilt en stor rolle i nyere tid – fra Verdis «Rigoletto» til the Who's «Tommy» er det et visst sprang – men også en sammenheng. Musicalen er det moderne drama som når ut til flest folk. «Evita», «Jesus Christ Superstar» og «A chorus line» er blitt turistattraksjoner som sees av millioner. «West Side Story» er et av de mest velkomponerte og gripende moderne dramaer overhodet. I cabaret og revy er musikk og sang en nødvendig del. I filmene «Paraplyene i Cherbourg» og «Pennies from heaven» brukes – på to vidt forskjellige måter – musikken som egenartet effekt og er med på å utvide teaterspråket. Og for folk som syns alt dette blir for nytt og ungt og rart, fins det fremdeles et jevnt utvalg av tradisjonell opera – hvis Mozart og Wagner fremdeles hadde levd, ville Tonoinntektene vært anselige.

Likevel er det først og fremst *utenfor* teatret musikken har sin betydning. Etterkrigsgenerasjonene har populærmusikk som identifikasjon. Popmusikk er ungdom. Før Elvis var det bare å slutte skolen fort som faen og kjøpe seg slips. Etter oppsto det et uhyre viktig mellomstadium: «Rock around the clock,» nettene og fritida ble livets egentlige mening – som the Shadows satte toner til og Bob Dylan sprenget grenser i. Det er rockekonsertene som er dagens folketeater, kulturelle hovedinteressefelt og millionindustri.

Søttiårenes politiske teater benyttet seg av realisme, revy og musikk. Musikken hadde to hovedinspirasjonskilder: Eissler/Weill/Dessaus musikk til Bertold Brechts dramatik og norsk folkemusikk/visesang. Finn Ludt var en sentral komponist som sto i en klasse for seg og tilføyde norsk teater en særegen musikalsk egenart.

«La de store skitne haiene tjene millioner. Så kan de fattige sitte der med prinsippene sine.»

Megler Amundsen

Da Tramteatret gjorde sin entre på den offentlige arena den 27. april 1977, ga det et lite bidrag til det norske politiske teater – ved å gi det, uten å tenke så mye over saken, en tredje dimensjon – den hentet fra popmusikken. Dette fikk mange merkelige konsekvenser, blant annet at pop-parodien «Oj Vad det viftar», opprinnelig skrevet som Abbaparodi og svenskeinnslaget i «Parodi Grand Prix 1979», ble den største norsktophiten av samtlige norsktophit året etter – i norsk oversettelse «Å livet svinger».

Det er mange måter å bruke musikk på i teater, Tramteatret har vært innom mange. «Norsk Borgeropera» fra «Deep Sea Thriller», besto av en kappestrid mellom forskjellige makthavere i minioperaform – ideen stjålet fra Fria Proteaterns «Bonnieroperan». «Torp 54» er en episk sang i country & westernstil om en arbeidskonflikt i femtiårene – brukt i «Hvem er redd for frøken Lunde» – og uten andre referanser til forestillingen forøvrig enn assosiasjonsmuligheten med hensyn til innholdet i forestillingen. «Back to the '80s» er en svært direkte oppfordring uten mellomveier – grunntema og basis for forestillingen av samme navn. «Det enkleste er Pistol» – forestillingen, ikke sangen – ble skrevet på grunnlag av en rekke sanger, de fleste av dem tidligere offentliggjort en gang i radio. Forestillingen laget en sammenheng mellom sangene – en tilsynelatende umulig oppgave som ble løst på en nokså utradisjonell måte. «Kjærlighet fra Gud» – en salme som forøvrig ikke er skrevet av Nordby/Garvang/Rogg – ble i «Det går alltid et korstog» tillagt Maria Magdalena da hun sørgende og dypt forelsket kom bestyrtet fra Jesu Grav og mente bestemt at hun hadde sett ham i levende live.

Et evig spørsmål i musikkteater er noe så banalt som: Hvor skal vi gjemme bandet? Tramteatret har vanligvis løst det ved ikke å gjemme det i det hele tatt. Det tradisjonelle er jo orkestergraven, et eget platå eller bak et tynt teppe, hvor man kan se musikantene liste seg ut og inn. Vel. I «Det enkleste er pistol» var forsterkerne montert i baren, og bassisten serverte drinker. I barne- og ungdomsseriene om «Pelle Parafins Bøljeband» har selve bandet vært utgangspunktet og hovedpersonene i handlingen. I «Hemmelighetene i B-by» utgjorde «B-by-laget Horn & Pyl» fantasibyens kulturelle sentrum, de tok seg av alt fra korsang og barnetimer til korps og rock. I «Drømmen om Elin» lider bandet av hittil ukjent, identifikasjonsforstyrrelser og glir naturlig inn som en noe spesiell del av en lukket avdeling på et galehus.

Musikkteater er noe så vidt som teater med musikk i. Når man blir bitter, sørger, er full eller står i dusjen, blir det av og til så sterkt at man må synge.

Terje Nordby

JEG HAR IGRUNNEN ALLTID VÆRT MED

(NORDBY/GARVANG)

Han mangler faktisk navn
men det har aldri vært no' savn
for han skifter stadig stil og klær
og i hver en inbutikk
og i Dagbladets kronikk
så kan man se hvem han for tida er
Og da hippibølgen sto
på sitt høyeste, i flo
og var sikker på et evig rennommé
Ja da slo han rolig til
og ble freakete og snill
mot dem det lønte seg å snille med

Jeg har igrunnen alltid vært med
ja jeg har igrunnen alltid vært med
alt i 1965 var parkene mitt hjem
ja jeg vokste faktisk opp blant dem

Ja han passer på sitt skinn
og bevæpner seg i sinn
med betraktningsmåter og forstand
Han er en kunnskapsrik person
alltid klar til diskusjon
ifra et utgangspunkt som passer han
Og den gang fronten syntes bred
og det ble nei til EEC
og det var in å være radikal
ja da skiftet han miljø
og ble sint og lyserød
Vi må samles på neste val

Jeg har igrunnen alltid vært med
Ja jeg har igrunnen alltid vært med
alt i 1959
lånte jeg min sympati
til et ganske radikalt parti

Ja han liker å få rett
setter pris på å bli sett
og må alltid være der det skjer
Som et lauvblad på en lind
blåser han med vær og vind
helt til vinden ikke blåser mer
Og da pønkestilen kom
med sin nyveiv og sin flom
av betong og glass og rock og spytt
Da med nyinnkjøpte klær
lagd av keiserens nye lær
ble han bare nitten år på nytt

Jeg har igrunnen alltid vært med
Ja jeg har igrunnen alltid vært med
Alt i 1973 slo jeg pappa ofte ned
og i sekstiåra – hva er det?

Nå når sossestil er in
og man danser kinn mot kinn
og høyrebølgen flommer høyt
og regjeringen er blå
og man bare vinner på
å bli pyntelig og snakke sprøyt
Da er det bruk for dem som vips
kan skifte holdning som et slips
Det har fått navnet fleksibilitet
Så nå er han byråkrat
Stiv og sindig og sedat
og smiler lett av sin pubertet

Jeg har igrunnen aldri vært med
Nei jeg har igrunnen aldri vært med
Alt i 1951 var jeg positiv og pen
Det imellom var et ungdomsfenomen

Programansvarlig: Anita Aubert/Terje Nordby
Lay out/design: Søderstrøm Reklame & Design
Sats: Moltzau Trykkerier A/S
Foto: Steinar Buholm

Tramteateret:
Kolstadgt. 17, 0652 OSLO 6, tlf.:67 90 81

BY KRISTER THORSTENSSON – HANS-JØRGEN LORENTZEN

COCKS

Gourmet-suksessen som halve Oslo danser til
Restauration – Man.–Lør.: 19.00–23.00.
Natt club – Mand.–Lør.: 22.00–03.00.
Storgaten 25. Tlf.: 42 48 17

La det ikke bli med "Drømmen"!

Les Arbeiderbladet. En kulturavis som inneholder aktuelle nyheter, politisk stoff og annet fra fjern og nær. I tillegg får du som leser av Arbeiderbladet: Sportsmagasin hver mandag, Båtekstra hver fredag, Bilekstra hver torsdag, Reiseliv på fredag og Nye Takter hver onsdag. Men, det er ikke nok med det. Youngstorgets Basar, Hei på deg og Lørdagsekstra gjør avisa enda mer leservennlig. PRØV!

Arbeiderbladet

Angrep er det beste forsvar – gå løs på vinteren med

VIKING STOPP STEEL 100

Viking Stopp Steel 100 er produsert for norske vinterforhold. Stopp Steel 100's posisjon som det mest solgte vinterdekk i Norge er fortsatt like suveren. En posisjon som skyldes de egenskapene dekket har for å gå løs på den norske vinteren. Dekket

leveres også i alle de største lavprofil dimensjonene. Et godt vinterdekk er ingen luksus – det er en nødvendighet!

Møt vinteren forberedt med Viking Stopp Steel 100. Kontakt dekkforhandleren idag!

PÅ BJERKE KAN DU BLI MILLIONÆR FOR EN KRONE.

Gambling kalles det (fysj og fysj!) Men vet du hva? Veddemål er alt fra vanvittig hasard til vanvittig moro. Kall det hva du vil, men med en krone som innsats kan du spille V5 på Bjerke. Tipp en vinner i hvert av fem løp og følg med! Du trenger ikke engang være "proff" for å få det til å klaffe. Tvert imot. Når ekspertene bommer, stikker gjerne amatørerne av med de helt store gevinstene. Millionene er der. 2 millioner i snitt – hver onsdag og søndag.

TØR DU VEDDE? **BJERKEBANEN**

BRUKS- KONTO

Lønnskonto
med opptil
**11% rente
og lånerett**

 Bøndernes Bank as

OSLO:

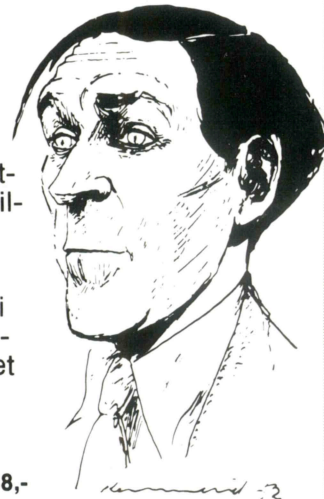
Ø. Slottsgt. 23 · Akersgt. 28 · Grønland 24 ·
L. Grensen 7 · Schweigaardsgt. 34 ·
Økern Torgv. 1 · Skøyen, Drammensvn. 131 ·
Storo Shopping, Vitaminvn. 7-9

R45

Arne Bang-Hansen, FRA MITT SKJEVE HJØRNE

Varm, levende og frodig — slik er Arne Bang Hansens selvbiografi, et stykke norsk teater-historie, med sjarmerende portretter av store skuespillere.

«Bangsen» forteller også om sin ungdom i 30-årene. Han presenterer slekten og miljøet med både humor og malise.

Illustrert

Kr. 138,-

GYLDENDAL

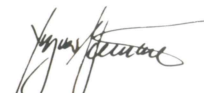

Med pensjon i Vesta Hygea kan du slutte mens leken er god.

Mine kolleger i Dizzie Tunes og jeg selv har gjort en avtale med Vesta Hygea.

Noen av oss har skaffet oss en Merpensjon som gir oss et godt tilskudd til Folketrygden. Andre har satsset på Førtidspensjon.

Ring Vesta Hygea. Det gjorde vi.

Yngvar Numme.

SKADFORSIKRINGSSKAPET

VESTA

LIVSFORSIKRINGSSKAPET

HYGEA

Longo Vital - urtekosttilskudd for alle.

Hvor ofte har vi ikke ønske om at vi hadde mer tid og overskudd for hverandre? Dagsformen er ikke alltid så bra og heller ikke matlysten. Fordi vi i vår stressende hverdag kanskje tyr til lettvin, næringsfattig mat.

Longo Vital inneholder urter og de viktigste vitaminer - et riktig tilskudd som gir både unge og eldre mer overskudd og vitalitet.

Longo Vital føres av landets helse-kostbutikker, varehus, apotek samt dagligvareforretninger som fører helsekost.

Longo Vital kan også taes av diabetikere.

Importør: Naturkost S. Rui a.s. Skredderåsen, 1500 Moss